

William „Wild Bill“ Guarnere a Edward „Babe“ Heffron

**s Robynem Postem
Předmluva Tom Hanks**

Bratři ve zbrani

**Válečné zážitky dvou výsadkářů
z roty Easy zvané Bratrstvo neohrožených**

OMNIBOOKS

Copyright © 2007 by William Guarnere and Edward Heffron
Translation © 2023 Daniel Dominik
ISBN 978-80-88274-90-2

William „Wild Bill“ Guarnere a Edward „Babe“ Heffron

s Robynem Postem
Předmluva Tom Hanks

Bratři ve zbrani

Válečné zážitky dvou výsadkářů z roty Easy z
vané Bratrstvo neohrožených

OMNIBOOKS

2023

Henrymu Guarneremu
a klukům, kteří se nikdy nevrátili domů

Předmluva

Válka ve filmu se příliš často stává atraktivním akčním představením. Hrdůz bitvy vyvolávají vzrušení, když hrdinové vzdorují přesile a unikají smrti. Náboje jsou slepé, výbuchy jsou speciální efekty a herci v kostýmech mají předstíraná zranění v umělecky řízené akci, která je nepravděpodobně „super“.

Než se postavy dostanou do boje, válka vypadá jako dlouhý tábornický výlet. Mladí muži se dostanou do nejlepší fyzické kondice ve svém životě, získají přátele, při každé příležitosti se smějí a pak provádějí troufalé akce jako skákání z letadel. Jejich kamarádství je o tom být mladý, hrdý a být součástí velkého dobrodružství. Ve filmech nastává bitva, když začne být situace vzrušující. Ve skutečné válce k ní dochází, když mladí muži zabíjejí jiné mladé muže.

Evropské bojiště druhé světové války je obzvláště atraktivní, jelikož některými z lokalit jsou Londýn, Paříž a rakouské Alpy. Den D, invaze v Normandii, je geograficky pochopitelný. Bitva v Ardenách je dokonalé drama s obklíčením zoufalým nepřítelem. Vítězství v Evropě bylo definitivní, vymezené časem, místem a následujícími oslavami.

V miniseriálu HBO *Bratrstvo neohrožených*, jsme my, producenti, měli ve filmařském rukávu eso, které nám pomohlo překlenout propast mezi tím, co se skutečně stalo a jak to vypadalo na plátně – byla to skvělá historická kniha napsaná Stephenem Ambrosem, velkým vzdělavcem a oslnivým vypravěčem příběhů. Details pocházely přímo z úst postav, a to byly nějaké postavy!

Rota Easy 506. pluku 101. výsadkové divize byla fascinující skupinou mužů. Někteří byli mlčenliví, jiní zase bujaří. Někteří byli venkovští chlapi, další pocházeli z největších měst. Byla mezi nimi zastoupena většina amerických náboženství včetně ateismu. Někteří byli sukničkáři, jiní byli tak plaší, že prošli válkou s nedotčeným panictvím. Všichni čelili nadcházejícím obtížím s neocenitelnou výhodou - vzájemně.

Vyzdvihnout jednoho nebo dva z těchto Křičících orlů jako supr-upr výsadkáře nebo nejlepší zdroj piva zdarma o Dni vítězství v Evropě by nemělo smysl. Ale nevyzdvihnout Billa Guarneriho a Babeho Heffrona by bylo přehlížením možnosti skvělé zábavy a vzrušující inspirace.

„Wild Bill“ a „Babe“. Dokonce i ta jména se dožadují vyprávění jejich příběhu jako u velkých baseballistů z 20. let dvacátého století nebo

legendárních mužů zákona - či psanců - ze Starého západu. Jsou to kluci, kteří vyrostli ve Filadelfii jen pár bloků od sebe, a přesto se setkali až v Anglii. Víte, Babe *kráče*/jistým způsobem, kombinací sebevědomého kroku a nafoukaného pohupování, takže Bill věděl, prostě *věděl*, že tenhle náhradní voják musí být z Philly. Guarnera byl veteránem seskoku do Normandie a už přežil zabíjení, mizérii a míle krvavého území, které bude potřeba obsadit, než válka skončí a on bude moci jít domů. Babe Heffron byl k rotě Easy nově přidělený, brzy bude bojovat v operaci Market Garden a jen taktak přežije bitvu v Ardenách. Oba byli mladí, silní, nadržené a na správném místě – byli přesně tím typem hrdinů, které historie udělá z dvou chlápků z Filadelfie.

Skutečný rozsah toho, co Bill a Babe ve válce zažili - co ztratili a utrpěli, jakým výzvám čelili a překonávali je – se v miniseriálu pro televizi nikdy nedá beze zbytku zrekonstruovat, dokonce ani v tisíci hodinách. My, filmaři, se můžeme jen zaměřit na zachycení skutečného portrétu, *kým* byli.

Když jsme natáčeli pátou epizodu *Bratrstva neohrožených*, filmovalo se ve velkých exteriérech kdysi opuštěné letecké továrny severně od Londýna, kterou jsme přeměnili v Normandii, Holandsko, Belgii, Německo a dokonce tábor Toccoa v Georgii. Současně natáčely dva týmy a herci se přesouvali mezi epizodami z jednoho falešného bojiště na druhé, často během stejného dne.

Frank John Hughes, který hrál Wild Billa Guarnera, měl speciální úkol, který vyžadoval, aby měl na sobě uniformu/kostým mimo místo natáčení. Hughes vypadal přesně jako americký výsadkář z roku 1944 včetně výsadkářských křidélek, nohavic kalhot zastrčených do kanad a nášivky Křičících orlů na rameni a dorazil na letiště Heathrow. Měli přijet důležití hosté ze Spojených států a on je měl doprovodit na natáčení.

Herec svižným zasalutováním a v dokonalém pozoru přivítal Wild Billa a Babea Heffrona při jejich návratu do Anglie.

Když ti dva veteráni přijeli do naší verze Holandska, zpráva o jejich přítomnosti se rozšířila jako lesní požár, jako by na scéně byli Elvis Presley a Beatles. Natáčení se zastavilo, kanceláře produkce se vyprázdnily a herci a filmaři se začali hrnout na scénu pěšky, ve starožitných džípech, na mopedech a na kolech. Všichni je chtěli vidět na vlastní oči, výsadkáře, jejichž příběhy jsme vyprávěli. Dva z bratrstva neohrožených, kteří seskočili do pekla na zemi, aby zachránili svět.

Bill Guarnere a Babe Heffron byli tehdy staří muži. Před šestapadesáti lety přišel Bill někde v lesích u vesnice Foy v Belgii o nohu. Babe se stále vzpomínal z dlouhého letu a pásmové nemoci. Oba byli milí a společenší a potřebovali pivo. A tam, jen na třech nohách, stál paradox našeho seriálu *Bratrstvo neohrožených* - válka nebyla okouzující, ale muži z roty Easy ano, a stále jsou.

***Tom Hanks
Los Angeles
únor 2007***

Úvod

Když jsem na jaře roku 2001 nastoupil do redakce časopisu *Philadelphia*, šel jsem navštívit Billa Guarnereho a Babeho Heffrona, veterány druhé světové války, kteří budou později vyobrazeni v miniseriálu HBO *Bratrstvo neohrožených*, jež produkovali Steven Spielberg a Tom Hanks. Babe je otcem jedné z mých nejmilejších přítelkyň a Bill je jejím kmotrem.

Setkali jsme se v Billově domě, skromné válečné svatyni, kde byli všude samí orli a americké vlajky. „Týj jo!“ zvolal Bill, když uviděl svého partáka Babea. „Jó!“ reagoval na to Babe. Začali spolu jako mladí řadoví rekruti a v jejich přátelství přetrvalo mládí. Bill napodoboval Bogarta a Babe vypadal a zněl jako Ralph Kramden. Žertovali jako staré komediální duo (Bill: „Babeovi se moje vtipy nikdy nelíbily.“ Babe: „Bill není tak vtipný, jak si myslí. Když si myslí, že je vtipný, tak není. Když vtipný je, tak o tom neví!“). Babe si nalil Baileys a usadil se do hnědého polohovacího křesla, které se stalo jeho lenoškou. Bill se usadil na pohovce a poplácal na místo vedle sebe. „Posad' se, drahoušku,“ řekl mile. „Co bys chtěl vědět?“ Vyhrabali jsme hromady fotek a dopisů z války, zatímco Bill potahoval z pallmallky a ti dva vzpomínali na partáky z války. „Zapívej tu písničku, kterou jsi zpíval s Joem Foyem,“ naléhal Bill, a Babe zpíval na celé kolo „I'll be seeing you“ v provedení hodného Broadwaye. (V doprovodném

dokumentárním filmu k miniseriálu *We Stand Alone Together: The Men of Easy Company* (píval „Bridget O’Flynn“).

Tito muži se poprvé setkali během války, kdy byli oba součástí armádního experimentu posbírat po Americe teenagery, vycvičit je na ostřílené válečníky a nasadit je proti brutální nacistické mašinérii, která rychle obsazovala Evropu. Budou prvními armádními výsadkáři vycvičenými k tomu, aby likvidovali nepřítele, když budou obkličeni za nepřátelskými liniemi. Chlapi z 506. pěšího výsadkového pluku budou první, kdo zůstanou spolu od základního výcviku až do boje, což přispěje k jejich soudržnosti a vysoké účinnosti a na bojišti nebudou mít sobě rovné. Mezi nimi vyčnívala skupina mužů známá jako rota Easy. Velel jí masochistický velitel a spojovala je nenávisť. Rota Easy se stala jednou z nejtvrdějších, fyzicky nejzdatnějších a nejtěsněji soudržných skupin vojáků, jaké kdy armáda měla. V červnu 1943 připojili jejich pluk k 101. výsadkové divizi, Křičícím orlům, což velitel 101. divize nazval „setkáním s osudem“. Během dne D se prohnali Normandií, v operaci Market Garden osvobodili Holandsko, v bitvě v Ardenách bránili Bastogne, obsadili Hitlerovo Orlí hnízdo v Berchtesgadenu a osvobodili koncentrační tábor v Landsbergu v Německu. Rota Easy zneškodnila německé vojáky, kteří ji početně převyšovali, v té největší a nejkrvavější válce, jaká se kdy vedla.

Bill byl v rotě Easy, která měla přes osmačtyřicet mužů, zástupcem velitele. Jeho velitel Dick Winters ho nazýval „rozeným zabijákem“ a jeho muži mu říkali „Divoký Bill“. Babe se k rotě Easy připojil po invazi v Normandii a pod Billovým velením se stal kulometníkem v hodnosti desátníka. Vyrostli v jižní Filadelfii pár bloků od sebe, a přesto se nikdy nesetkali, dokud je tři tisíce mil od domova nespojil nepřítel. Byla to nepravděpodobná dvojice - Babe byl vedený irskou katolickou výchovou a hrál podle pravidel, Bill byl nebojácný a spontánní a žil podle vlastních pravidel. Ale stali se rychle přáteli a v Evropě bojovali bok po boku. Když se po válce znovu setkali ve svém rodném městě, byli spojení způsobem, jaký žádný civilista nedokáže nikdy pochopit.

Dnes je jejich přátelství výjimečné. Za třiašedesát let nebyl den, kdy by spolu netelefonovali. Dokončují si vzájemně věty, stejně se smějí a používají rčení toho druhého, jako třeba „Neirigujte mě!“ Mluví starým nářečím, které připomíná Bowery boys a každého, s nímž válečná generace vyrůstala. Říkají „puvní“ místo „první“, „četi“ místo „třetí“ a lidem říkají

„rošťáci“. Na položenou otázku často zvolají: „Páni, no jasně!“ Jsou silní, nezastavitelní a připravení se porvat s nevlastenci.

Ten první den jsem udělal chybu - nazval jsem je hrdiny. „Nejsme hrdinové,“ řekl Bill neoblomně, „hrdinové jsou ta děcka, která se nikdy nevrátila domů!“ Jsou přesvědčeni, že dělali jen to, o co je požádala jejich vlast. Jako milióny mužů a žen po celém světě. Pocházeli ze skromných počátků v jižní Filadelfii, vychovaní v éře, kdy jste prostě udělali, co bylo potřeba udělat pro rodinu, pro vaši komunitu, pro vaši zemi.

Přesto, co tito muži říkají, *jsou* hrdinové. Když odvážně bojovali za svobodný svět, riskovali své mladé životy. Nesmíme nikdy zapomenout na velkou cenu, jakou všichni naši bojující veteráni zaplatili. Někteří zaplatili cenu nejvyšší, zatímco jiní nesou každodenní břemeno života v neustálé hrůze a se svými neodbytnými vzpomínkami nebo trvalými zdravotními následky.

Když v časopise *Filadelfie* vyšel můj článek „Den veteránů“, upoutal Scotta Millera, velmi chytrého literárního agenta a bývalého Filadelfana, který si myslel, že Billovy a Babeovy válečné příběhy a hluboké přátelství jsou hodny knihy. Představil ten nápad Berkley Publishing Group a tak se zrodil jeho neuvěřitelný nápad.

Bill a Babe souhlasili, že se podělí o své nejosobnější příběhy „pro ty kluky, kteří se nikdy nevrátili domů“. Nebylo to pro ně jednoduché. Mezi lety 2001 a 2006 jsem s nimi mluvil asi stokrát. Někdy příběhy plynuly jako voda, ale častěji jsem je musel pošťouchnout a vyždímat z nich podrobnosti. Ať tak nebo tak, jejich čestnost a otevřenost v hovoru o některých velmi těžkých tématech mě úplně zahanbovala. Čas jejich vzpomínky trochu zamlžil. Ale muži si vzpomínali na události před třiašedesáti lety jako by se staly včera a pomáhali jeden druhému doplnit chybějící detaily.

Bill a Babe se v každé kapitole střídají ve vyprávění svých příběhů a jeden často začíná tam, kde druhý skončil. Frekvence přecházení ve vyprávění od jednoho k druhému odráží jejich blízkost během různých dob ve válce a v poválečných časech. Například Babe nebyl v Normandii, takže Bill je v té kapitole sám. To stejné platí pro Babea v Německu. Například v „Bastogne“ a „Zpět v místech, kde jsme bojovali“ jsou skoro bok po boku, takže se neustále střídají a Billovy příběhy jsou vždy psány kurzívou. Příběhy, hlasy, gramatika a slova jsou všechny jejich. Moje role je

v tom, že příběhy a postřehy jsou uspořádány tak, aby odpovídaly pořadí, v jakém se odehrály na základě vzpomínek mužů a historických záznamů kampaní roty Easy. Neocenitelným zdrojem byly knihy *Band of Brothers* od Stephena Ambrosea a *Beyond Band of Brothers* od majora Dicka Winterse. S jejich svolením jsem začlenil mnoho odkazů na časy a místa, na která si nemohli vzpomenout, abych čtenáři ulehčil četbu.

Billovy válečné zážitky začínají v táboře „Armádního experimentu“ Camp Toccoa v Georgii. Babeovy začínají u dělostřelecké jednotky ve Fort Eustis ve Virginii. Zatímco Billův výcvik byl součástí toho dobrodružství, Babeův je jen nutná předehra. Připojil se k Billovi a rotě Easy jako náhradník poté, co se muži vrátili z Normandie, a zůstal s rotou do konce války.

Bill a Babe doufají, že tato kniha poskytne lekci o pravém významu a důležitosti svobody, a co to znamená za ni bojovat. Jsem nesmírně poctěný a vděčný, že jsem byl součástí tohoto cenného úkolu a Billovi a Babeovi z celého srdce děkuji. Za jejich odvahu, statečnost, poctivost a velkorysost. Oni a jejich příběh mě budou navždy inspirovat.

Robyn Post

Prolog

BILL

Když jste výsadkář, jste elitou armády a jste vždy na frontových liniích. Víte, že za to zaplatíte. Pak tady byla německá armáda. Němci léta bojovali ve válkách. Za druhé světové války to dovedli k dokonalosti a měli nejlepší zbraně na světě. Jejich dělostřelectvu jsme se nemohli rovnat. Na to, že byli poměrně malá země, byli technologicky vyspělí. Měli nejlepší bojovníky na světě, *Fallschirmjäger*, německé výsadkáře a esesmany, nacisty, jichž se báli dokonce i sami Němci. Byli nebojácní, vychovaní jako muži, kteří měli žít a umírat pro Hitlera. Německo bylo připravené a Amerika tvrdě spala. Neplánovali jsme to.

Naše rota, celá naše divize, 101. výsadková, byla na frontové linii každé velké bitvy na evropském bojišti bez dostatečného počtu mužů, zbraní,

dělostřelectva, střeliva, zásob, bez řádného oblečení. Rota Easy byla díky svým kapitánům Herbertovi Sobelovi a Dickovi Wintersovi známá jako nejtvrdší a nejlepší. Jelikož armáda neměla dost lidí, vždy nás někam poslali, abychom to odskákali. I když jsme byli vycvičení a byli jsme dobří, byl všude kolem nás chaos a smrt a věděli jsme, že každá minuta může být naše poslední. Mrzli jsme, hladověli, byli jsme špinaví, vyčerpaní, každý den jsme ztráceli dobré kluky a viděli jsme věci, jaké většina lidí neuvidí ani za deset životů. Když jsme si mysleli, že jsme tak dobří, že bychom mohli odejít, pořád nás drželi na frontě. Nikdy jsem neočekával, že přežiju den, natož celou válku.

Ztratili jsme hodně mužů, ale způsobili jsme Němcům větší ztráty, než přivodili oni nám. V Bastogne měli trojnásobek mužů a trojnásobnou palebnou přesilu. Nemám tušení, jak jsme to dokázali. Stále nemůžu uvěřit, že jsme válku vyhráli.

Zdaleka nejstrašidelnější částí byla Bastogne. Ale když myslím na válku, nemyslím na bitvy, ale na muže. Když se dnes podívám na americkou vlajku, vidím tváře kluků, se kterými jsem bojoval, těch kdo přežili a těch kdo zemřeli.

Když jsme tam šli, bylo nám osmnáct, devatenáct let. Věděli jsme, že chceme být nejlepší a bojovat po boku nejlepších. Být ve výsadkové. Být výsadkáři. Samotná uniforma ukazovala světu, že jste odlišní a speciální. Připnuli jsme si stříbrná křidélka, zastrčili nohavice kalhot do bot a bylo to. Výcvik byl brutální, ale byli jsme tam s kluky z celé země. Výzvam jsme čelili společně. Od základního výcviku přes výsadkářský výcvik až do boje jsme trávili každou minutu společně. Dlouho předtím, než jsme se dostali na bojiště, jsme byli jedna rodina. Dokázali jsme předvídat, co udělají ostatní. Byli jsme jako stroj. Připravení na cokoliv. Říkali jsme si, že až se dostaneme do Evropy, Němce fakt rychle porazíme a na Vánoce se vrátíme domů. Pánové, nevěděli jsme, která bije.

BABE

V den, kdy jsem se připojil k rotě Easy, mě velitel Dick Winters poslal za Billem Guarnerem, zástupcem velitele 2. čety a taky klukem z jižní Philly, Bill byl jedním z nejrespektovanějších velitelů v rotě Easy. Byl drsný a vtipný a měl dobrou pověst. Kluci mu říkali „Wild Bill“. Byl to tvrdý

parchant, přísný, ale o své chlapy se dobře staral. Právě se vrátili z divokých bojů v Normandii, a nováčci jako já se museli osvědčit, aby zapadli. S Billem jsme mluvili o domově a stali se přáteli, přestože byl rotmistr a já desátník, a s jinými hodnostmi jste se nikdy nedružili.

Po válce jsem se šel projít k Billovu domu a našel ho, jak hraje na ulici kostky. Od té chvíle jsme byli téměř neoddělitelní. Od té chvíle jsme spolu mluvili telefonem každý den. Každý týden jsme společně snídali nebo obědvali. Pracovali jsme spolu, cestovali spolu, staráme se jeden o druhého. Dcera se mě nedávno zeptala: „Tati, co budeš dělat, když se strejdovi Billovi něco stane?“ Neřekla strejdovi Jackovi nebo strejdovi Jimmymu, mým pokrevním bratrům. Řekla: „Strejdovi Billovi.“ S Billem jsme uzavřeli dohodu, že pokud se tomu druhému něco stane, půjdeme ven a opijeme se do němoty. Naše přátelství nedokážu vysvětlit, ale stejně tak nedokážete vysvětlit pouta, která máte k mužům, s nimiž bok po boku bojujete. Pro veterána je to jediná dobrá věc, která vzejde z války. To a vědomí, že to, za co jste bojovali, za tu oběť stálo.

O svých válečných zážitcích jsem nikdy nikomu neřekl, dokonce ani své rodině, i když neuplynul den, abych na ně nemyslel. Když vyšla kniha *Bratrstvo neohrožených* a pak film HBO, otevřelo to staré rány. Některé vzpomínky byly bolestné a bylo těžké je znovu prožívat. Ale na válečné partáky jsou příjemné vzpomínky. Jsem vděčný, že jsem byl mezi muži roty Easy, mezi muži nejvyšších schopností. Postavil bych je v armádě proti komukoliv.

Chci, aby lidé věděli, že nejsme hrdinové. Jen jsme dělali svou povinnost jako šestnáct milionů jiných, kdo bojovali ve válce. Všichni, včetně rodin, se nějakým způsobem obětovali. Hrdinové jsou kluci, kteří se nevrátili domů. Oni jsou ti, kdo položili své životy. Hrdinové jsou jejich rodiče, protože dali vlasti své dítě. Ale pokud náš příběh upoutá víc pozornosti k tomu, co to znamená bojovat za svobodu, pak má smysl ho vyprávět. Když jsme osvobodili Eindhoven, jeden Holanďan řekl mně a Billovi: „Dokážete definovat svobodu? Nedokážete. Nevíte, co svoboda je, dokud ji neztratíte.“ Nikdy jsem na to nezapomněl. Věděl jaké to je, protože žil pod německou okupací pět let, a jak nám jiný Holanďan řekl: „To nebyl život.“

Někdy mluvíme s Billem u piva o válce. Každých pár let se vracíme, abychom navštívili hroby svých válečných partáků v Normandii, Holandsku